

MELTEM ÇIPLAK NAYIR

YÜZ YILLIK BİR KOKU HİKÂYESİ

EYÜP SABRİ TUNCER VE DÖRT KUŞAĞI

YÜZ YILLIK BİR KOKU HİKÂYESİ

Eyüp Sabri Tuncer ve
Dört Kuşığı

Meltem Çıplak Nayır

Bu kitap Mundi Kitap tarafından E.S.T. Eyüp Sabri Tuncer Kozmatik Sanayi A.Ş. için üretilmiştir.

Yüz Yıllık Bir Koku Hikâyesi: Eyüp Sabri Tuncer ve Dört Kuşığı, Meltem Çıplak Nayır
© 2023, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ekim 2023, İstanbul
Bu kitabın 1. baskısı 4000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Merin Sever
Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ

Kapak uygulama ve mizanpaj: Bahar Kuru Yerek
Kapak illüstrasyonu: Emrah Yücel / I Mean It Creative

Baskı ve cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San ve Dış Tic. Ltd.
Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftelhavuzlar Sk. No: 16 Acar San. Sit.
Zeytinburnu, İstanbul
Sertifika No: 45099

ISBN 978-625-6377-77-6

MUNDİ KİTAP

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

mundikitap.com

bilgi@mundikitap.com

Mundi Kitap, Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Sertifika No: 43514

YÜZ YILLIK BİR KOKU HİKÂYESİ

Eyüp Sabri Tuncer ve
Dört Kuşacı

Meltem Çıplak Nayır

MELTEM ÇIPLAK NAYIR, İbrahim Ethem ıplak ve Zuhul ıplak çiftinin iki çocuğundan biri olarak, 1974'te Bafra'da doğdu. İlk ve orta öğrenimini burada tamamladıktan sonra 1997 yılında Ankara Üniversitesi Veteriner Fakültesi'nden mezun oldu. Kendi kliniğinde yirmi beş yıl boyunca meslek hayatını sürdürdü. 1999'dan beri Uğur Nayır ile evli. Tiyatro oyunları yazıyor ve seslendirme oyunculuğu yapıyor.

Cumhuriyet'le birlikte büyümek...

Kıymetli okurlar,

Ülkemiz için bir dönüm noktası olan Cumhuriyetimizin 100. yılı hepimiz için derin anlamlar içeriyor. Geçmişten bugüne biriktirdiklerimiz, memleketimizin değerlerini oluşturuyor ve hem bugünün refahını sağlayabilmekte hem de yarını öngörebilmekte önemli rol oynuyor. Tarihteki süregelen akışı kavradığımızda bugün daha anlamlı hale geliyor; üstelik hatalarımızdan ders çıkarmak, yaptıklarımızdan ilham almak da geleceğe doğru güçlü adımlarla yürümemizi sağlıyor.

Bu anlamın oluşması ve ileriye taşınması için markalara önemli bir görev düştüğüne inanıyorum. Bizim gibi yüz yıllık köklü markalara düşen en önemli görev, biriktirdiklerimizi kayıt altına almak ve paylaşmaktır. Elinizdeki kitabın yazım fikri bu bakış açısından doğmuştur. Köklü markaların arşivleri, belgeleri, eserleri, evrakları, fotoğrafları, kısacası hikâyeleri değerlidir ve gelecek nesillere aktarılmalıdır. Biriktirdikleri tecrübe ancak üzerine eklenerek değerini bulacaktır. Çünkü geçmişten taşıdığımız bir tavır, bir duruş, bir ilkedir sizi yüz yıl ayakta tutan. İşine gönlünü ve adını koyan dedem Eyüp Sabri Tuncer ve markamızın hikâyesi de birçok ilke, karar ve tutarlılıkla bugüne gelmiştir.

Osmanlı İmparatorluğu döneminde Bosna'da başlayan aile hikâyemiz, göçten sonra Ankara'da hayat buldu ve Cumhuriyetimizin 100. yılında biz de 100. yaşımızı kutlarken, genç Cumhuriyetimizle birlikte ilkleri yaşamış olmaktan, Cumhuriyet tarihine Ankara'dan şahitlik etmekten ve ikinci yüzyıla girdiğimiz bu dönemde, biriktirdiklerimizi tüm samimiyetimizle sizlerle paylaşmaktan büyük mutluluk ve onur duyuyoruz.

Kitabın yazım fikri ortaya çıktığında, değerli yazarımız Meltem Hanım ve bu konuda fikir alışverişinde bulunduğum dostlarımla tüm içerik, fotoğraflar, yazım ve düzenlemelere dahil olduk, yayın sürecini adım adım planladık. Elinizde tuttuğunuz kitap, mevcut yazılı ve sözlü kaynaklarımız ışığında, Meltem Hanım'ın samimi, gayretli araştırmaları ve yazımı eşliğinde oldu. Bařta Meltem Hanım olmak üzere, bizi bir kitap yazma hayaliyle bir araya getiren eşim Funda Tuncer'e, sürecin tasarımında gönülden katkılarını sunan Asude Alkaylı'ya, özverili çalışma disipliniyle Mundi Yayınevi ekibine, pazarlama ve proje ekibimizdeki tüm arkadaşlarıma, kitabın proje yöneticiliğini yürüten sevgili kızım Pelin Tuncer'e ve kitaptaki tüm gerçek kahramanlarımıza, ailemize, hikâyemizi oluşturan herkese yürekten teşekkür ediyorum.

Tarih bize ışık tutar, geçmişi hatırlarız, hafızamız bizi bazen yarıltır, bazen şaşırtır, bazen duygulanırız, bazen hüzünleniriz, bazen coşarız. Diliyorum bizim hikâyemiz de okurların hafızasını geçmişten günümüze tazeler, ışık tutar ve ilham verir.

İyi okumalar dilerim.

Eyüp Sabri Tuncer Yönetim Kurulu Bařkanı
H. Engin Tuncer

Banja Luka'nın sert kuzey rüzgârlarını, Vrbas Nehri kıyısına kurulmuş şehrin nehre ad vermiş söğüt ağaçlarını, Zec Dağı'nın eteklerindeki çetin kışları, coşkulu baharları... unutmuyacaktı. Denklemler hazırlanmış, kağınlara yüklenmiş, yedi köyden, yedi köyün ağası Süleyman Ağa'nın yedi köyünden, evinden ocağından, tarlasından tapanundan ayrılık vakti gelmişti. En son Eyüp Sabri tırmandı kağının tepesine, böylelikle yol kader olmuş çizilmiş, yola, kadere yolculuk başlamıştı. On yaşındaydı. Kimse bilmez ama muhtemel, o an, o vakit hayallerinden çok korkuları vardı.

Balkan. Bu Türkçe sözcük sarp ve ormanlık sıradağlar anlamındadır. O dağlar aşılalı, ormanlar geçileli yaklaşık beş yüz yıl olmuştu. Bu sarp yükseklik, dünyanın başını kendi hızından çok daha fazla döndürüyordu şimdi, dünyanın kulakları uğulduyordu. Dağların başında yakılmış ateşler, etrafına çember olanları ısıtan munis alevler değildi, ormandan başlayarak her şeyi yakmaya, ilk dünya savaşının fitilini ateşlemeye hazırlanıyordu. Ormanın derininde, gecenin karanlığında korkuya perde bir ıslık duyuluyordu; acı bir ezgi, sarsak bir melodi...

7 Ekim 1908'de Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun Bosna Hersek'i ilhak etmesi tarihe "Bosna Krizi" adıyla geçecek, takip eden süreçteki Balkan Savaşları'yla Osmanlı İmparatorluğu'nun Balkanlar'daki işte o beş yüz yıllık hâkimiyeti sona erecekti.

Özellikle Bosna Hersek'in ilhakıyla bölgedeki karışıklıklar, çatışmalar artarak devam ettiği için buradaki halk Anadolu içlerine dalgalar halinde göç etmeye başlamıştı. Karahasanoğlu ailesinden Süleyman Ağa'yı önce İstanbul kıyılarına, oradan İnegöl'e sürükleyen de o dalgalardan biriydi. Değildi, hiç kolay değildi, günler gece-

ler süren, öküzleri kılıyarak atları dehleyerek süren yolculuk. Bitmeyecek gibiydi. Dizdeki derman yetmeyecek gibiydi.

İnsanın göçü, kuşları gibi doğal bir döngü değildir, yükünü sırtlanmış kervanların seyrüseferinden ibaret değildir çünkü. İnsan ancak canı, malı, yarınları tehdit edildiğinde, çareleri tüketildiğinde... kuş olur, kervan olur. Ancak o vakit pencere önü çiçeklerini, sofraya bezlerinde kuruttuğu naneleri kekikleri, duvara çivili yaldızı dökülmüş fotoğraf çerçevelerini, naftalinli lavantalı, kenarı nakışlı oyalı patiskalarını bırakır arkasında. Ancak o vakit meyve veren ağacını, tanelenmiş buğdayını, çocuklarının koşup oynadığı avluları terk eder. İnsan bu gönülsüz yolculuk için yanına en fazla elde avuçtaki paranın, bilekteki boyundaki altının kırk düğümlü mendilini alır.

Kağnılar, at arabaları bir tren istasyonuna vardı. Tren kara kara tüterek onları bir limana getirdi. Limandan bir gemi kalktı. Gemi beyaz beyaz tüterek yanaştı İstanbul'a. Oradan Bursa'ya, son bir gayretle İnegöl'e varıldı.

Anlatırken iki satır, yaşarken asır sürer bazı şeyler.

Süleyman Ağa, çiftçilik de yapmakla beraber, mültezim olarak adlandırılan bir vergi memuruydu Banja Luka'da. Bosna dahil, tüm bölgedeki isyan hareketleri sonucunda, güvenliğin yanı sıra vergilerin toplanmasında da sıkıntılar baş gösterince çareyi Anadolu'ya gelmekte bulmuştu. Yeni hayatları için dağıyla, yeşiliyle, sakinliğiyle Banja Luka'yı anımsatan İnegöl'de karar kıldı. Eşi Şakire Hanım'ın ahşap ustası olan babasıyla, Bursa yolu üzerindeki Burhaniye Mahallesi'nde elbirliğiyle bir ev yaptılar. Nicedir göçmenlere kucak açmış bu bölgede, aile yeni hanesine yerleşti. Şimdi geçimi sağlayacak bir iş tutmak gerekiyordu. Süleyman Ağa bileklerini dirseklerine kadar sıvadı, elini alnına siper edip ömrünün ufkunu taradı: En iyi bildiği işi yapacaktı, bir tarla kiraladı. Toprak sürüldü, ekildi. Ancak ekini biçecek adam yoktu. Balkan Savaşı yıllarıydı, erkekler cephegediler. Kendi ihtiyaçlarını karşılayacak kadar mahsul çuvallara doldurulurken hasat tarlada kalmıştı.

Bildiğini yaptı, umduğunu bulamadı, zarar etti. Bilmediğine kalkıştı bu kez, evin altında bir bakkal dükkânı açtı. Tam da işler yoluna girerken, yeni düzen kurulurken epeydir sürmekte olan mide ağrıları artmaya başladı. Şiddetlenen hastalık yatağa düşür-

dü onu. Bu süreç uzun sürmedi, ektiği buğdayın ekmeği kursağına girmeden vefat etti. Göçüp geldiği topraklardan göçüp gitmişti. Kızı Azize ve üç oğlu; Eyüp Sabri, Muharrem, Mehmet, yalnızdılar artık.

* * *

Eyüp Sabri, bir çocuk olarak uyandığı günün akşamında aile reisi olarak buldu kendini. Hayat bazen yasınızı tutmanıza, acınızı sessiz ya da avaz avaz yaşamanıza müsaade etmez. Üzerinize uyar uymaz roller keser biçer, ya kolları uzun gelir, ya paçası yere sürünür, ya omuzları düşer.

Ama hayat devam etmektedir, herkes ağız birliği etmişçesine bunu söyler; sofraya ekmek, ayağa potin, sobaya odun gerektir.

Eyüp Sabri giyindi kuşandı. Bir boy aynası var mıydı ki kendini boydan boya görsün? Sanmıyoruz. El ayası kadar bir aynada yüzünü görmüştür en fazla, kendine o aynanın içinde bir ifade arayan yüzünü. Komşunun elinden tutup gidecek kadar çocuk, iş tutup ekme parası kazanacak kadar adamdır.

Komşuları Hilmi Bey noterdi, o günkü adıyla kâtib-i adl. Sadece işine mahsus değildi demek vurduğu mührün teminatı, insana da kefilde Hilmi Bey. Bir yetimin, gidenin ardı sıra bıraktığı mukaddes emanetin de güvencesi oldu. "Gel bakalım," dedi Eyüp Sabri'ye ve onu İnegöl'ün en büyük şirketlerinden biri olan Abranosyanlar'a götürdü. Eski, köklü bir aile işletmesiydi; günümüz ölçeğinde düşünürsek o zamanın zincir mağazalarının sahibiydi Abranosyanlar. Eyüp Sabri'nin hayatının ilk sayfasında ise bu, bir başlangıç noktasıydı. O noktadan kesintisiz bir çizgi çekecek ve bu çizgi ömründen uzun olacaktı.

Peki, "Yarı çocuk yaşında, hangi sıfatla vardı böyle bir kapıya?" dersiniz... Vakitlerden o vakit, eli kalem dili kelam tutan, okuyup yazan, parmak hesabından gayrı sayıları birbiriyle toplayıp birbirinden çıkararak kaç kişi vardı? Cebi delikti, ama sermayesi büyüktü yani. Böylelikle bir masanın başına geçti, defter-i kebirini önüne açtı. Akıllıydı. Uyumluymdu. Çabuk öğreniyordu. Abranosyanlar'ın yanında muhasebe bölümünde çalışmaya başlayan Eyüp Sabri, bir işletmenin omurgasını oluşturan temel konularda bilgi ve tecrübe

kazandı. Fikren de yatkın olduğu bu işleyiş, onu şaşmaz bir saat gibi kuracaktı.

Babasının bakkalında alfabetini söktüğü ticaretin sözcüklerini öğrendi burada. Ticaret, evet, hesaptır kitaptır ama evvela ve mutlaka şaşmaz terazisiyle, eksiksiz gediksiz endazesıyla taşsız pirinç ahlakıdır.

İşini, çalıştığı yeri seviyordu. İyi muamele görüyor, emeğinin karşılığını alıyordu. Ancak –işte bu sözcük herkesin hayatını durgun suya atılan bir taş gibi halka halka dalgalandırır– kendine ait bir kapı, bir kilit, bir anahtar istiyordu. O taşın dalgalandırdığı, yüzeceği sular ya da boğulacağı bir büyük deniz... Uzun günlerin yorgun gözleri aynı rüyaya kapanıyordu. Yüzölçümü küçük hayatların sınırları daha belirgindir. O yüzden bu, bedeli ağır olabilecek bir niyetti.

El yordamıyla bulduklarından, korunaklı küçük bir hayat inşa etmişti ailesine. Bosna'dan can havliyle revan oldukları yolda, bilip bilmediklerini sezerek işte tamı tamına buraya varmıştı. Bir masal rehabetiyle dinlenen satırları geçerek, masalın içinde yükselen dağın ardına ulaşmıştı. Süleyman Ağa'nın gözü ardında kalmasını.

Kafiler halinde doğuya doğru yürürlerken beraberlerinde getirebildikleriyle yeni bir hayat kurdular. Tüm geçmişlerini sığdırdıkları tahta sandıklardan, ağzı sicimlerle sıkılanmış bohçalardan çıkardıklarıyla yarınlarnı, müstakbel kaderlerini şekillendirdiler.

Çoğunca aynı kasabalara, köylere yerleşirken değişen iklime bedenlerini ve ruhlarını uydurmak için toprağı, ışığı ve suyu yeneden keşfettiler. Balkanlar, zamanın evvelinde kalmıştı.

* * *

Sadıkzade Süleyman Ağa tarafından 1887'de yaptırılan İnegöl Bedesteni'nde iki yazıt karşılar sizi. Birinci yazıt mekânın adını, diğeri kimin hangi vakit yaptırdığını söyler. Yani bedesten kendinden bahseder biraz. 1916'da, Eyüp Sabri on sekiz yaşındayken Abranosyanlar'ın yanından ayrılıp onların da desteğini alarak girişteki ilk dükkânı kiraladı. Şimdi Eyüp Sabri, bedestene kendini tanıtacaktı.

Önce tuhafiyecilik yapmaya başladı. Genç yaşına rağmen hem bedesten ahalisine hem kimi siftahsız kimi bereketli gün müşterisine ne sevdirdi kendini. Bedesten dediğin kapalı çarşı, kolay değildi yıl-

ların esnafına komşu olmak, onlar tarafından benimsenmek, o kapalı devrenin içinde bir yer edinmek. Edindi.

Semtlerindeki Abdi Bey'le Hanife Hanım da göçmenlerdendi. Eyüp Sabri işe gidip gelirken, çarşı pazara uğrarken yolunu onların evinin önünden geçirir, kızları Vasfiye'yi görür müyüm, sesini soluğunu duyar mıyım diye umutlanırdı. Bir zaman sonra her geçtiğinde kızı görür, sesini duyar olmuştu. Sevdası karşılıksız değildi demek! Uzaktan bir tebessüm, ayaküstü edilmiş bir-iki söz... Bundan aldığı cesaretle sordu. Rızası varsa eğer görücü yollayıp istetecekti onu. Dünden razıydı Vasfiye, bugünler için, yarınlar için, bir ömür için... Ama, "Yok," dedi Abdi Bey, konuyu açılmamak üzere kapattı. "Efendiden bir gençtir," deseler de, "İşini gücünü kurmuştur üstelik," diye ısrar etseler de faydası yoktu, son sözü buydu ve söylemişti.

Oysa son sözü daima aşk söyler. Abdi Bey, kendi sözünün kapısını kilitli sürgülü kapatınca, sabahlardan bir sabah, bir şafak vakti, kapanmış o kapıdan iki gölge çıkıp uzaklaştı. Kendilerine bırakılan tek yolu izlediler; Eyüp Sabri ve Vasfiye kaçmışlardı.

Gün ağardığında Abdi Bey'in kıyameti kopsa da, Hanife Hanım dizlerini döverek uğunsa da, günler geçtikçe öfkeleri dindi, kederleri duruldu. Ama evlat hasreti taş gibi gelip oturdu Vasfiye'nin bıraktığı yere. Kızla damat affedilmek için aracılarla haber salınca da... bir sabah kaçarak gidenler, bir başka akşamın konuğuydu.

Şakire Hanım'ın tepkisi de başlangıçta farklı değildi aslında. Gecenin alacakaranlığında kaçıp eve geldiklerinde –sığınacak başka yerleri yoktu– hiçbir şeyden haberi olmayan, seslere uyanıp karşısında Vasfiye'yi bulan kadın, "Bu iş böyle olmaz," diyerek itiraz etmişti. Evliliklerini istese de, Abdi Bey'le aralarında husumet doğar, oğluna zarar gelir diye korkuya kapılmış, o yüzden ancak çocuklar bağışlandığında huzura erebilmişti.

Kısa bir zaman sonra, bu kez herkesin rızasıyla, Eyüp Sabri'nin kardeşi Mehmet ile Vasfiye'nin kardeşi Lütfiye de hayatlarını birleştirdiler. Vakitlerin darı, yılların zoruydu. Sevincin kederin birer ucundan tutup bundan gayrı beraber yürüyeceklerdi. Ancak Balkanlar'dan onları buralara getiren sebep de ardi sıra yürümüş, Anadolu topraklarının içlerine kadar ayak basmıştı.

Osmanlı İmparatorluğu, Dünya Savaşı'nda tarafsızlığını ilan etmesine karşın, üç kıtaya yedi iklimle uzanan topraklarıyla bunu

koruması mümkün olmadı. Aldığı yenilgiler ve savaşta aynı safta yer aldığı devletler topluluğuyla beraber savaşın kaybedenlerinden oldu. 30 Ekim 1918'de imzalanan Mondros Ateşkes Antlaşması'nın ardından İtilaf Devletleri'nin donanması İstanbul Boğazı'ndaydı. İşgal başlamıştı.10 Ağustos 1920'de imzalanan Sevr Antlaşması'yla da 623 yıl hüküm süren Osmanlı İmparatorluğu, maddelerdeki hükümlerle parçalanıyordu.

"1335 senesi Mayıs'ının on dokuzuncu günü Samsun'a çıktım. Vaziyet ve manzara-i umumiy:..."

Yıl 1919. Mayıs'ın 19'unda Samsun'da bir vapur güvertesinden karaya ayak basınca başladı kurtuluşun savaşı. Gazi Mustafa Kemal, Anadolu'ya ve Anadolu'nun evlatlarına seslendi; hattı müdafaa yoktu, sathı müdafaa vardı, o satıh bütün vatandı. Tayını yavan suya bulgurdan ibaret, ama özgürlüğü ve bağımsızlığı karakter edinmiş kutlu kalabalık Ulu Önder Gazi Mustafa Kemal Atatürk'le birlikte her bir cepheden zaferle döndü. Aralarında, Bilecik'teki cepheye yazıcı olarak görev alan Eyüp Sabri de vardı.

Cumhuriyet'in ilan edildiği gün, 29 Ekim 1923'te bir oğul daha dünyaya geldi. Adını Sabahattin koydular. Evine savaş gazisi olarak dönmüş, Süleyman'dan sonra kucağına bir oğul daha almıştı. Göğsüne gururla İstiklal Madalyası'nı da takacaktı.

Eyüp Sabri Tuncer'in İstiklal Madalyası, 9 Mayıs 1963

Hayat hep aynı manşeti atar; devam ettiğini. İri puntolarla yazar bunu. Hatırlatır gibi, tembihler gibi, tehdit eder gibi...

Savaş sonrası bir memlekette ve onun mevcut koşullarında kaldığı yerden devam etti Eyüp Sabri de. Aynı yıl, 1923'te İnegöl'de yeniden ticarete başladı. Ancak savaş sonrasındaki sınırlı piyasa koşullarında, bölgedeki ticari imkânlar kısıtlıydı. Bir hal çaresi düşündüler. Üç arkadaşıyla beraber ellerinde ne varsa sermaye ederek, yol boyu mallarını satabilmenin ümidiyle, adeta bir keşif gezisi niteliğinde Bozüyük'e doğru yola çıktılar. Oradan Eskişehir'e geçtiler. Ve Eyüp Sabri, Ankara'ya vardı. Aradığını bile bilmediği şeyi bulmak için. Başkentindeydi; memleketinin ve henüz yazılmamış kendi hikâyesinin.

Tam burada bir parantez açılır, içine, "Eyüp Sabri Ankara'yı çok sevmişti," diye yazılıp parantez kapanır. Ankara'yı çok sevmişti! Bir şehri, birini sever gibi sevmek, bir şeyi sever gibi değil... Bu, başlangıçta bilgidен yoksun bir duygudur, "Neden?" sorusunun "çünkü"-sü yoktur. Nedenler çok daha sonra bulunur ya da kaybedilir.

Şehirlerin de ruhu vardır. Belki de en çok bu sebeple bir dekor olmayı, sadece bir dekor olarak kalmayı kabullenmez şehir. Kimler gelip geçmiştir hayatından, meydanlarından, sokaklarından... Yürümek, tökezlemek ya da düşmek o sokaklarda... Her ihtimalin kapısını aralık bırakmıştır.

Şehir, fener alayı camekânların ardında ya da önünde bırakır sizi. Laci takımlar da giydirir, yenleri tarazlanmış urba da... Bunu o yapar ya da siz ondan bilirsiniz. Hem heveslendirir hem hevesinizi kırar. Kırıldığınız yerden kendinizi onarıp ayağa kalkabilmişseniz, şehir şöyle düşünür sizin için: Tam dışıme göre, tam düşüme göre...

Bosna'dan İnegöl'e, İnegöl'den Ankara'ya, Ankara'dan İstanbul'a uzanan bir aile hikâyesi... Balkan Savaşları'ndan günümüze, yüz yıllık, dört kuşaklık bir serüven... Cumhuriyet'in kalbinde serpi- len, genç Cumhuriyet'le birlikte adım adım büyüyen bir dünya markası...

Elinizdeki, Tuncer ailesiyle birlikte Eyüp Sabri Tuncer markası- nın, Türkiye'de yerli kolonya üretimini başlatan ilk şirketin, bir ülkenin medarı iftiharını olmuş bir ticari yolculuğun öyküsü.

Meltem Çıplak Nayır'ın aile ve şirket arşivinden, bu serüveni inşa edenlerle yaptığı sözlü tarih görüşmelerinden ve araştırmala- rından elde ettiklerini damıtarak yazdığı *Yüz Yıllık Bir Koku Hikâyesi: Eyüp Sabri Tuncer ve Dört Kuşağı*, sizi aile bağları ve şaşmaz prensiplerle büyütülmüş asırlık bir çınarın büyüme hikâ- yesine tanıklık etmeye çağırıyor.

ISBN 978-625-6377-77-6

9 786256 377776